

Statuimus confirmationis sacramentum administrandum esse nemini minori septennio, nisi ob peculiare rationes, v. g., in mortis periculo.¹

Quandocumque confirmatio plurimis administratur, statuimus schedulas quasdam, quibus nomina eorum qui confirmandi sunt inscribantur, a pastore unicuique dandas, quas episcopo sacramentum administraturo exhibeant.²

253. Quanquam de necessitate hujus Sacramenti non sit, ut in eo recipiendo Patrinus vel Matrinx adhibeatur, cum tamen id laudabilis Ecclesiæ consuetudo suadeat, sacrique canones præscribant, Episcopi nullum non movebunt lapidem, ut disciplina hujusmodi, jam in nonnullis harum Provinciarum Diocesisibus in vecta, ubique introducatur. Confirmati vero habebunt Patrinos singuli singulos, nec tamen fœminis mares nec maribus fœminæ Patrini officium præstabunt. Quod si hoc fieri omnino nequeat, saltem duo pro pueris Patrini, et duæ pro puellis Matrinx adhibeantur.³

CAPUT IV.

DE SANCTISSIMO EUCHARISTIE SACRAMENTO.

254. Amantissimus Redemptor Noster Jesus Christus, eximia quæ est in homines benignitate et charitate, in augustissimo Corporis ac Sanguinis Sui Mysterio nobiscum semper esse, summoque amore nos pascere ac nutrire volens, id imprimis jussit, ut admirabile hoc Sacramentum sumeretur tanquam verus animæ cibus, quo tum vita conservaretur, tum vires adderentur, juxta Ipsius promissa: "Qui manducat me, et ipse vivet propter me."⁴ Illud dedit insuper ut antidotum,

¹ Balt., Num. 20.

² Ibid., 21.

³ Plurium Patrum voto omissum erat Decretum sub hoc numero; at ex S. Cong. Instructione, supra allata, hac verborum forma est restitutum. Cf. Inst. Gen. S. C.

⁴ Joan. vi., 58.

quo liberaremur a culpis quotidianis, et a peccatis mortalibus præservaremur. Pignus demum Illud constituit futuræ nostræ gloriæ, ac perpetuæ felicitatis, necnon symbolum unius illius corporis, cujus Ipse caput, nos vero membra sumus. Quapropter in hoc præcipue boni pastoris incumbat studium, ut oves escâ hac cœlesti et divina alantur reficianturque, ut Corpore Domini nutritæ Spiritu Ejus vivant.

255. Ne itaque in tanta re officio nostro deesse videamur, decretum illud celebre, quod Patres Concilii Lateranensis IV. de annua Communione sanxerunt, quodque voluerunt ut "frequenter in ecclesiis publicaretur, ne quispiam ignorantia cœcitate velamen excusationis assumeret," hic rursus ipsis eorundem Patrum verbis promulgamus. "Omnis utriusque sexus fidelis, postquam ad annos discretionis pervenit, omnia sua solus peccata confiteatur fideliter saltem semel in anno proprio sacerdoti, * * * suscipiens reverenter ad minus in Paschate Eucharistiæ Sacramentum, nisi forte de consilio proprii sacerdotis, ob aliquam rationabilem causam, ad tempus ab ejus perceptione duxerit abstinendum; alioquin vivens ab ingressu ecclesiæ arceatur, et moriens Christiana careat sepultura."

256. Quibus verbis, tum ex ipsâmet rei de qua agitur natura, tum ex pœnæ, quam comminantur Patres, gravitate, præceptum ejusmodi dari patet, cui qui non obtemperaverit lethali se inquinasse peccato dicendus sit. Pastores itaque animarum in Domino etiam atque etiam hortamur, ut nullum non moveant lapidem, quo omnes ipsis commissi ad præceptum hoc servandum adducantur. "Instent" sane, "opportune, importune; arguant, obsecrent, increpent in omni patientia."¹ Boni enim pastoris est, ut agnoscat oves suas, simulque efficiat ut et illæ ipsum agnoscant. In eo autem omnem ponant operam, ut fideles digne ad tantum Sacramentum accedant.

¹ II. Tim. iv., 2.

Qui enim indigne manducat, non solum præcepto Ecclesiæ non satisfacit,¹ verum “judicium sibi manducat et bibit, non dijudicans Corpus Domini.”² Sancta itaque sancte tractentur; omnesque conentur ut tum interno animæ candore, tum externo nitore corporis digni sint, qui sacro huic et cœlesti convivio intersint.

257. Tempus, quo hoc præceptum impleri possit, a Dominica Palmarum usque ad Dominicam in Albis protendi declaravit Romanus Pontifex Eugenius IV.³ Cum vero sacerdotum inopia et locorum distantia ferme impossibile reddiderint, ut apud nos tam brevi temporis spatio omnes ad sacram Synaxim accedere possent, Præsules in primo Concilio Provinciali Baltimorensi suppliciter rogaverunt Sanctam sedem, ut, pro summa illius in leges ecclesiasticas potestate, facultas illis fieret, “prorogandi tempus communionis Paschalis a prima Dominica Quadragesimæ ad Dominicam SS. Trinitatis inclusive;”⁴ et illorum precibus benigne annuit Rom. Pont. Pius VIII. Si cui vero Episcopo visum fuerit in ejus diœcesi eam dari sacerdotum copiam, ut facile coarctato tempore omnes præcepto satisfacere possint, laudandus erit, si paulatim ac prudenter ad universalem Ecclesiæ disciplinam propius accedat.

258. Verum, quæ de Pane Angelorum semel saltem in anno sumendo præcepit Ecclesia, ita sunt accipienda, ut ille qui sæpius sacræ Cœnæ vestem nuptialem indutus se sistit, non solum non arcendus, sed maxima cum laude admittendus sit. Quare, ut verba usurpemus Patrum Tridentinorum, “paterno affectu admonet Synodus, hortatur, rogat, et obsecrat per viscera misericordiæ Dei nostri, ut omnes et singuli, qui Christiano nomine censentur, * * * memores tantæ majestatis, et tam eximii amoris Jesu Christi Domini Nostri, * * * hæc

¹ Prop. 55, inter damnatas ab Innocentio XI: “Præcepto communionis annuæ satisfi per sacrilegam Domini manducationem.”

² I. Cor. xi. 29.

³ In Const. Fide digna, an. 1440.

⁴ Conc. Balt. Prov. i., p. 92.

sacra Mysteria Corporis et sanguinis Ejus ea fidei constantia et firmitate, ea animi devotione, ea pietate, et cultu credant, et venerentur, ut Panem illum supersubstantialem frequenter suscipere possint, et is vere eis sit animæ vita et perpetua sanitas mentis.”¹ Ne autem in re, in qua varia pro variis personis proferenda sunt judicia, nimis vaga vel incerta sit moderatoribus animarum agendi ratio, sapientissimas regulas a S. Sede propositas rursus promulgare, ac omnibus quorum interest, quam maxime commendare juvat. Illæ vero exponuntur in Decreto S. Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum,² a Rom. Pont. Innocentio XI. probato. Hæc in genere primo traduntur: “Multiplices sunt conscientiarum recessus, variæ ob negotia spiritus alienationes; multæ e contra gratiæ et Dei dona parvulis concessa; quæ cum humanis oculis scrutari non possimus, nihil certe de ejusque dignitate atque integritate, et consequenter de frequentiori aut quotidiano vitalis panis esu potest constitui.” Tum de iis qui sæculi negotiis præpediti sunt, hæc statuuntur: “Frequens ad sacram alimoniam percipiendam accessus confessorum secreta cordis explorantium judicio est relinquendus, qui ex conscientiarum puritate, et frequentia fructu, et ad pietatem processu, laicis negotiatoribus et conjugatis, quod prospicient eorum saluti profuturum, id illis præscribere debebunt.” Ad sacras virgines quod attinet, si quotidie sacram communionem petant, “admonendæ erunt, ut in diebus ex earum ordinis instituto præstitutis communicent; si quæ vero puritate mentis eniteant, et fervore spiritus ita incaluerint, ut dignæ frequentiori aut quotidiana Sanctissimi Sacramenti perceptione videri possint, id illis a superioribus permittatur.” In hoc demum invigilet diligentia pastoris, “non ut a frequenti aut quotidiana sacræ Communionis sump-tione unica præcepti formula aliqui deterreantur, aut sumendi

¹ Sess. xiii., c. 8.

² 12 Feb., 1679. Integrum in Appendice habetur.

dies generaliter constituentur, sed magis quid singulis permit- tendum per se, aut parochos seu confessarios sibi decernendum putet; illudque omnino provideat, ut nemo a sacro convivio, seu frequenter seu quotidie accesserit, repellatur, et nihilo- minus det operam, ut unusquisque digne pro devotionis et præparationis modo rarius aut crebrius Dominici Corporis suavitatem degustet.”

259. Hanc sapientissimam normam si servaverint ani- marum rectores, id assequantur, ut fideles ea quâ par est animi devotione Cibum cœlestem sumant, iisque si non fiat panis quotidianus, saltem ita frequenter ab iis manducetur, ut ab eo roborati usque ad montem Dei pervenire valeant. Omnem itaque operam in eo ponant, ut ad sacram Mensam crebro Christi fideles accedant, præsertim vero iis festis diebus, quos solemniori cum pompa Ecclesia celebrare con- suevit. Nihil enim hominibus utilius, nihil amantissimo Domino jucundius fieri potest, quam si ad “cœnam magnam,” ex divitiis Ejus amoris paratam, omnes vocati, quin ullam prætendant excusationem, læti veniant.

260. Quoad pueros, qui prima vice ad sacram Mensam accedant, præclara Patrum Ravennatensium verba in rem nostram adhibere liceat. “Haud potest quin multum con- ferat ad totius vitæ Christianæ rationem, ipsamque adeo æternam salutem, modus, quo quis prima vice Sacram Com- munionem recipiat. Hinc omnes animarum rectores sedulo curent ad illam disponere puellas et pueros, quos per ætatem ac sufficientem rerum spiritualium intelligentiam capaces dijudicaverint. Erudiant eos peculiari studio, inquirent diligenter in eorum vitam, et quos in Christianæ doctrinæ rudimentis jam satis instructos esse, ac morum probitate ac pietate commendari intellexerint, ad sacram mensam admit- tant, cæteros in aliud tempus, omni humano respectu post- habito, remittentes. Per triduum autem ante communionem

tum exercitationibus piis, tum generali potissimum confes- sione, præparentur proxime ad illam; ipsâ vero die solempni- tate maxima Divinum Panem sumant, cuncto populo inspec- tante; et præsertim parentibus, quorum curæ postea animæ illæ cœlesti Convivio refectæ, erunt ferventissimo charitatis zelo a Parochis commendandæ.”¹

261. Qua vero ætate pueri Eucharistico Cibo primo refici debeant, ab Ecclesia haud est definitum. S. Thomas, generali usus loquendi forma, docuit posse tunc hoc Sacramentum iis conferri, “cum incipiunt aliqualem usum rationis habere, ut possint devotionem concipere hujus Sacramenti.”² Pastorum itaque erit hac super re diligenter inquirere, ne quis vel per incuriam nimis cito admittatur, vel per severitatem diutius quam par sit arceatur. Hæc vero regula generalis, quæ tamen suas admittat exceptiones, statui videtur tuto posse, neminem scilicet, ordinarie loquendo, ante decimum annum Angelorum Panis participem fieri debere, nec post annum quartum decimum cuius cæteroquin digno eum esse negan- dum.³ Meminerint vero sacerdotes, “tantam non desiderari ætatem, ut quis in articulo mortis Sanctissimo Viatico possit et debeat muniri.”⁴ E contra, “male se gerent, nec leviter derelinquerent, si pueros perspicacis ingenii sine Viatico e vivis excedere sinerent, ea ineptâ moti ratione, quod nunquam antea ad Eucharisticam mensam fuerint admissi.”⁵ Si qui igitur “pueri nondum satis edocti periculose decumbant, eos Divini hujus Mysteriorum notitia imbuere studeant, neque dubi- tent illis Divinum hunc Cibum præbere, si Divinum Panem satis a vulgari discernere didicerint, atque aliquo erga illum pietatis sensu affici cognoverint.”⁶

¹ Conc. Prov. Ravennæ habitum, an. 1855, sub Em^{mo} Card. Falconerio, Part ii., Cap. 4, Decr. 7.

² Sum. Theol., Par. iii., Quæst. 8, art. 9.

Vide Syn. Diœc. Sabinæ, ab Em^{mo} Card. Lambruschinio, an. 1844 habitam, Part iii., Cap. 2, §§ 6, 7.

⁴ Ibid., § 16.

⁵ Ibid., § 16.

⁶ Ibid.

262. Cum ii, qui mortis periculum subeunt, sub gravissima obligatione Sacram Eucharistiam recipere teneantur, omnes sacerdotes quibus animarum cura incumbit, iterum atque iterum monemus, ne in re tanti momenti officio vel minimum desint. Quum igitur cuivis ex Christi fidelibus sibi commissis supremum videatur imminere discrimen, curent ut quantocius rite dispositus Sanctissimo reficiatur Viatico, quo fortius possit in ultimo agone "omnia tela nequissimi"¹ retundere, et tutus ad vitam pervenire æternam. Gravissimi sane peccati reus esset animarum pastor, cujus ob oscitantiam vel una anima ex hac vita migraret cœlesti Cibo haud refecta. Si vero eadem perduret infirmitas, meminerint sacerdotes in ea "posse et debere sanctissimum Viaticum iterum ac tertio administrari, præsertim si ipsimet ægotantes cœlestem illum panem esuriant."²

263. "Hortetur Parochus infirmum, ut sacram Communionem sumat, etiamsi graviter non ægotet, aut mortis periculum non immineat, maxime si festi alicujus celebritas id suadeat; neque ipse illam ministrare recusabit. * * * Sed alicui ad adorandum solum, seu devotionis, seu cujusvis rei prætextu, ad ostendendum non deferatur."³

264. Dolendum sane est rerum adjuncta, quæ apud nos obtinent, impedire quominus eâ cum pompâ, quam vult Ecclesia, ad infirmos deferatur Sanctissimum Sacramentum. Studeant itaque sacerdotes, ut interna animi devotione hujus pompæ defectum suppleant, simulque haud negligant, quantum in ipsis est, reverentiæ externæ, quæ Christo revera præsentī debetur, prospicere. Dum Sanctissimum deferunt, vana et inutilia evitent colloquia; piæ potius contemplationi vel precibus dent operam. "Delatio Sanctissimi Sacramenti ad urgentes tantum causas, atque ad actuale ministerii Sacer-

¹ Ephes. vi., 16.

² Ben. XIV., De Syn. Diœc., Lib. vii., Cap. 12, § 5.

³ Rit. Rom., De Cura Infirm.

dotalis exercitium coarctetur."¹ Quænam vero sit urgens causa, ex loci, temporis, aliisque adjunctis erit dijudicandum. Injungimus "presbyteris strictam obligationem semper in hisce casibus Sanctam Hostiam super pectus deferendi."² Nunquam, nisi in extrema necessitate vel ipsam Hostiam, vel vas sacrum in quo servatur, stola saltem non induti attrectent. Cum in ecclesia Sanctissimum e tabernaculo extrahunt, semper superpelliceo et stola sint induti. Infirmis Sacram Eucharistiam ministrantes, præscripta Ritualis Romani, in quantum rerum circumstantiæ sinunt, diligentissime servent.

265. Externo obsequio Sanctissimum Sacramentum in ecclesiis, in quibus servatur, coli facile potest et omnino debet. Sacerdotes itaque, qui tanti pignoris custodes a Domino sunt constituti, nihil omnino omittant, quo munus honorificentissimum ipsis demandatum pie et rite exequantur, atque omnia quæ ea de re Ecclesia præcipit, accuratissime serventur.

Consuetudinem antiquissimam asservandi in ecclesiis Sacram Eucharistiam, ut omnino salutarem et necessariam, retinendam esse decrevit Concilium Tridentinum.³ Conservari debet in ecclesia Cathedrali, et in quâvis ecclesia parochiali ut ad infirmos, data occasione, deferri possit. In aliis vero pluribus vel ecclesiis vel sacellis conservari potest vel ex lege, vel ex Pontificio indulto. Qua in re Ordinarios hortamur ut curent, uti nonnisi debita præhabita licentia hoc maximo privilegio quævis ædes sacra utatur.

266. "Sanctissimum Sacramentum asservandum est uno tantum in loco cujuscumque ecclesiæ, in qua custodiri potest, solet, aut debet."⁴ Custodiendum vero est super corporali in tabernaculo decenter ornato, clavi obserato,⁵ quæ clavis semper a sacerdote, qui ecclesiæ vel sacelli curam gerit, custo-

¹ Ex Lit. Encycl. S. C. de Prop. Fide, 25 Feb., 1859; in App. hujus Conc.

² Ibid.

⁴ S. Cong. Episc., 13 Oct., 1620.

³ Sess. xiii., Cap. 6.

⁵ Rit. Rom., de Sacr. Euchar.

diri debet.¹ “Tabernaculum conopæo decenter opertum,” vult Rituale Romanum.² Consuetudinem illi “superimponendi sacras reliquias, (etiam Sanctissimæ Crucis, vel Instrumenta Dominicæ Passionis) pictasque imagines, ita ut tabernaculum pro basi inserviat,” dum in eo servatur Sanctissimum, improbavit S. Rituum Congregatio,³ neque posse “vasa florum, vel quid simile ante ostiolum retineri,”⁴ edixit. “Tabernaculum regulariter debet esse ligneum, extra deauratum, intus vero aliquo panno serico decenter contactum.”⁵ In eo servetur Sacra Eucharistia in pyxide, seu ciborio, “ex solida decentique materia; et suo operculo bene clausa, albo velo cooperta.”⁶ “Vasa SS. Oleorum, reliquias, vel aliud,”⁷ in eo reponere non licet. Abusus vero, qui alicubi irrepsit, habitandi vel dormiendi in ea parte domus religiosæ quæ supra altare est sita, non amplius tolerandus, sed prorsus eliminandus est.⁸

// 267. Coram Sanctissimo lampas semper accensa habeatur, ex oleo olivarum nutrita, vel saltem “ex aliis oleis quantum fieri possit vegetabilibus;”⁹ nec citra veram necessitatem privilegio utendum, si quod fuerit concessum, Illud sine lumine retinendi.

268. Rituale Romanum jubet particulas Sanctissimæ Eucharistiæ frequenter renovari; et Cæremoniale Episcoporum id semel saltem in hebdomada faciendum præcipit.¹⁰ Hanc regulam, quam S. Rituum Congregatio nedum sæpius confirmavit,¹¹ verum “stricte et rigoroze obligare”¹² declaravit,

¹ Vide Indulta Pontificia, passim.

⁴ 22 Jan., 1701.

² De Sacr. Euch.

⁵ S. Cong. Episc., 26 Oct., 1575.

³ S. R. C., 31 Mar., 1821, et Maji, 1836.

⁶ Rit. Rom., de Sacr. Euch. S. C. Episc., 26 Jul., 1588, hoc decretum edidit: “SS. Sacramentum teneri non debet in vasculis eburneis, sed in pyxide argentea intus deaurata.”

⁷ S. Cong. Episc., 3 Maji, 1693.

⁸ S. R. C., 11 Maji, 1641; 26 Apr., 1834; 12 Mart., 1836.

⁹ S. R. C., 9 Jul., 1864.

¹¹ 5 Apr., 1573; 3 Sept., 1672; 16 Dec., 1826.

¹⁰ Lib. I., Cap. 6, § 2.

¹² 7 Sept., 1850.

sacerdotibus omnibus fideliter servandam serio inculcamus. “Ubi sacerdos novas consecraverit hostias, veteres primo distribuatur, vel sumat,”¹ minime vero in tabernaculo servet. Curet insuper, ut particulæ consecrandæ recentes sint.

269. Maxime tandem in votis habemus, ut fideles doceantur bona quamplurima ipsis obventura, si Dominum sub speciebus sacramentalibus inter nos hospitem sæpius invisant. Pastoris ergo munus erit, et verbis et exemplo ad hoc pientissimum officium suos incitare, atque hac ratione in omnium cordibus ignem amoris accendere et fovere erga amantissimum Servatorem, “quoniam magnifice fecit, quia magnus in medio nostri Sanctus Israel.”²

CAPUT V.

DE PŒNITENTIA.

270. Pœnitentiæ Sacramentum “tunc præcipue instituit Dominus Noster Jesus Christus, cum a mortuis excitatus insufflavit in discipulos suos, dicens: Accipite Spiritum Sanctum; quorum remiseritis peccata, remittuntur eis: et quorum retinueritis, retenta sunt.”³ Quo tam insigni facto et verbis tam perspicuis, potestatem remittendi et retinendi peccata, ad fideles reconciliandos post Baptismum lapsos, Apostolis et eorum legitimis successoribus fuisse communicatam, universorum Patrum consensus semper intellexit.”⁴

271. Quumque Christus Dominus Spiritum Sanctum una cum potestate peccata remittendi Apostolis largiturus, ante significarit, eos ita Se missurum, ut Ipse a Patre missus

¹ Rit. Rom., de Sacr. Euch. S. R. C., 3 Sept., 1672.

² Is. xii., 5, 6.

³ Joan. xx., 22, 23.

⁴ Conc. Trid., Sess. xiv., de Pœn. Sac., Cap. 1.